

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **KM - PRONA, a. s.**, se sídlem Rynoltice 215, zastoupeného Mgr. Ing. Martinem Pintou, advokátem se sídlem Mozartova 679/21, Liberec, proti žalovanému: **Ústřední inspektorát České obchodní inspekce**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2012, čj. ČOI 32259/12/O100/1000/11/12/Hy/Št, o návrhu Krajského soudu v Praze na rozhodnutí o příslušnosti,

t a k t o :

I. V řízení **s e p o k r a č u j e .**

II. K řízení o žalobě proti rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 27. 4. 2012, čj. ČOI 32259/12/O100/1000/11/12/Hy/Št, **j e p ř í s l u š n ý** Městský soud v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu pro Středočeský kraj a Hlavní město Prahu, ze dne 16. 1. 2012, čj. 10/0372/11/11/I., kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 35 000 Kč za správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (dále „zákon o pohonných hmotách“).

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze. Usnesením ze dne 2. 10. 2014, čj. 7 A 35/2012 – 21, Městský soud v Praze postoupil věc Krajskému soudu v Praze. Správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu na základě kontroly provedené v provozovně Nádražní 311, Mladá Boleslav – Čejetický. Správní orgán prvního stupně sice měl sídlo v Praze, ale vykonával působnost na území Středočeského kraje. Byly tudíž splněny podmínky pro aplikaci § 7 odst. 2 věty druhé s. ř. s., podle kterého je k řízení příslušný Krajský soud v Praze. Městský soud v této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, čj. Nad 34/2013 – 48.

III.

[3] Krajský soud v Praze s postoupením věci nesouhlasil a předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o příslušnosti podle § 7 odst. 5 s. ř. s. Pravidlo stanovené v § 7 odst. 2 větě druhé s. ř. s. se aplikuje pouze v případech, kdy správní orgán sídlí mimo územní oblast své působnosti, tj. mimo území, kde vykonává svou pravomoc. Jestliže inspektorát s místní působností pro Středočeský kraj a Hlavní město Prahu sídlí na adrese Štěpánská 15, Praha 2, pak má sídlo v obvodu své působnosti a není naplněna hypotéza § 7 odst. 2 věty druhé s. ř. s.

[4] Pro určení místní příslušnosti podle s. ř. s. je irrelevantní, kde správní orgán prvního stupně vykonával pravomoc. Pravidla místní příslušnosti v s. ř. s. pracují s pojmem působnosti, který je nezávislý na specifických konkrétních žalobou napadeného správního aktu. Věta druhá § 7 odst. 2 s. ř. s. je nadto výjimkou z obecného pravidla místní příslušnosti podle věty první téhož ustanovení, a jako takovou ji nelze interpretovat extenzivně. Na podporu svého názoru krajský soud poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2015, čj. Nad 441/2014 – 89, a ze dne 18. 8. 2015, čj. Nad 128/2015 – 59.

IV.

[5] K návrhu Krajského soudu v Praze na rozhodnutí o příslušnosti se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

V.

[6] Základní pravidlo pro určení místní příslušnosti soudů k projednávání žalob ve správním soudnictví je stanoveno v § 7 odst. 2 s. ř. s. Od účinnosti novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 303/2011 Sb. (tj. od 1. 1. 2012) platí, že *„nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.“*

[7] Nejvyšší správní soud při předběžném posouzení kasační stížnosti zjistil, že jeho první senát předložil usnesením ze dne 16. 12. 2015, čj. Nad 272/2015 – 51, rozšířenému senátu k posouzení následující otázku:

„Jestliže obvod působnosti správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany, leží v obvodu více krajských soudů, přičemž sídlo tohoto správního orgánu leží v obvodu jednoho krajského soudu, zatímco místo, k němuž se vztahuje předmět výkonu působnosti správního orgánu, leží v obvodu jiného krajského soudu, řídí se určení místní příslušnosti krajského soudu ve správním soudnictví skutečným sídlem správního orgánu (§ 7 odst. 2 věta první s. ř. s.), nebo jeho sídlem fiktivním (§ 7 odst. 2 věta druhá s. ř. s.), za něž je třeba považovat místo, k němuž se vztahuje předmět výkonu působnosti správního orgánu v posuzované věci?“

[8] První senát v této otázce dospěl k právnímu názoru odlišnému od právního názoru vyjádřeného v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, čj. Nad 34/2013 – 48, kterým argumentoval městský soud v usnesení o postoupení věci. První senát se naopak přiklonil k právnímu názoru vyjádřenému v usneseních čj. Nad 441/2014 – 89 a čj. Nad 128/2015 – 59, na které poukazoval krajský soud v návrhu na rozhodnutí o

příslušnosti. Podle prvního senátu není významné, jakým způsobem je vymezen obvod územní působnosti správního orgánu, ani to, na kterém místě tohoto územního obvodu správní orgán uplatnil svou pravomoc. Pokud má inspektorát České obchodní inspekce pro Středočeský kraj a Hlavní město Prahu sídlo v Praze, má sídlo v obvodu své působnosti vymezeném územím Hlavního města Prahy a Středočeského kraje. Není-li naplněna hypotéza právní normy obsažené v § 7 odst. 2 věty druhé s. ř. s., nemůže se uplatnit ani její dispozice; je pojmově vyloučeno, aby právní fikce nastupovala tam, kde se její účinek ve výsledku kryje s reálným stavem.

[9] Rozšířený senát rozhodl o sporných otázkách usnesením ze dne 2. 8. 2016, čj. Nad 272/2015 - 58, ve kterém dospěl k následujícímu závěru:

„Pravidlo podle § 7 odst. 2 věty druhé s. ř. s., podle něhož se má za to, že správní orgán, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany, má sídlo v obvodu své působnosti, lze uplatnit jen za splnění podmínky, že sídlo tohoto správního orgánu je mimo obvod jeho působnosti. Otázka, v které konkrétní části svého obvodu působnosti uplatňoval správní orgán svoji pravomoc, je pro účely uvedeného pravidla irelevantní.“

[10] Nejvyšší správní soud následně rozhodl výrokem I. tohoto usnesení v souladu s § 48 odst. 5 s. ř. s. o pokračování v řízení.

[11] Nesouhlas Krajského soudu v Praze s postoupením věci je důvodný.

[12] Inspektorát České obchodní inspekce pro Středočeský kraj a hlavní město Prahu, který rozhodoval ve věci v prvním stupni, má sídlo v Praze. Obvod jeho působnosti je vymezen územím hlavního města Prahy a Středočeského kraje. Jestliže je jeho sídlo v Praze, sídlí v rámci obvodu své působnosti. Místní příslušnost krajského soudu se tedy řídí § 7 odst. 2 větou první s. ř. s., nikoli větou druhou téhož ustanovení. Místně příslušným je proto Městský soud v Praze, v jehož obvodu je sídlo Inspektorátu České obchodní inspekce pro Středočeský kraj a hlavní město Prahu.

[13] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud uzavřel, že k řízení o žalobě proti rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 27. 4. 2012, čj. ČOI 32259/12/O100/1000/11/12/Hy/Št., je příslušný Městský soud v Praze, nikoli Krajský soud v Praze. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány (srov. § 7 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. listopadu 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu